

Ilpo, mahtava isäntä,
kulki katsein kalvantarkoin
kartanonsa kalmistossa.

Tummat kuuset, naavaoksat,
alla paadet sammaleiset,
vanha pihlaja punainen,
rautaristit ruosteensyömät.

Ilpo tuosta ei ilahdu:
"Maa on täysin tuottamatta,
puutkin pystyhyn lahoovat.
Kivet pois on raivattava,
rautaristit riivittävä,
rungot lyötävä tukeiksi,
tanteren tasaisen tieltä,
edistystä estämästä.
Puut paloiksi, maat rahoiksi,
muistot muinaiset manalle!"

Kuuli maammot maan povessa,
taatot haudoissa havahtui.

Oli myöhä, jo hämärtyi;
ilta koitti, yö pimeni.
Kuuset huokui, metsä tummui,
latvat nousi, taivas peittyi,
oksat tuuheni, tie hukkui.
Kurkottivat kuusten kerkät,
naava kasvoihin kajosi.

Kauhunhuuto kiiri yössä,
metsä ryskyi ryntäilystä –
äänet vaivutti pimeys.

Samat kuuset kaikkialla,
samat latvat, oksat, kerkät.
Peittyi varjoihin valitus,
hiljeni hämyinen metsä.

Vasta aamun valjetessa
nähdään kalmo kalvenneena
alla pihlajan punaisen.